

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2021 r., A (2019) 8551 C (D 300153), w której odmówiono skarżącej dostępu do dokumentów będących przedmiotem wniosku na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- podjęcie w sprawie wszelkich środków jakie Sąd uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że strona pozwana nie wykazała spełnienia przesłanek odmowy dostępu do dokumentów będących przedmiotem wniosku, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Ujawnienie dokumentów będących przedmiotem wniosku nie mogło prowadzić do naruszenia ochrony celu dochodzenia, jak twierdziła strona pozwana. Strona pozwana nie wykazała, że występowało jakiegokolwiek, a tym bardziej racjonalnie przewidywalne ryzyko konkretnego i rzeczywistego zagrożenia dla tego dochodzenia poprzez ujawnienie dokumentów, których treść jest już nawet w części publicznie znana.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że strona pozwana pominęła ponadto całkowicie nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem dokumentów będących przedmiotem wniosku, który w tym wypadku obejmuje poszanowanie wartości praworządności przy zachowaniu podstawowych praw i wolności.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2021 r. – RH / Komisja

(Sprawa T-175/21)

(2021/C 206/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RH (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 lutego 2021 r. o wykluczeniu udziału skarżącej w przetargach na zamówienia publiczne i dotacje podlegające budżetowi Unii i 11. Europejskiemu Funduszowi Rozwoju lub jej wyboru do celów wdrażania funduszy UE na podstawie rozporządzenia (EU, Euratom) nr 2018/1046 i wdrażania funduszy na podstawie Europejskiego Funduszu Rozwoju podlegającego rozporządzeniu (EU) nr 2018/1877 na okres 18 miesięcy i o ogłoszeniu wykluczenia na stronie internetowej Komisji;
- przyznanie skarżącej odszkodowania w kwocie 17 385 832 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przy kwalifikacji prawnej poważnego wykroczenia zawodowego.

— Skarżąca podnosi, że całość zarzutów pozwanej opiera się na li tylko hipotetycznym założeniu, że skarżąca mogła potencjalnie mieć dostęp do informacji poufnych, gdy spotykała się z beneficjentami. Pozwana naruszyła w ten sposób prawo przy kwalifikacji prawnej poważnego wykroczenia zawodowego w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia Rady (EC, Euratom) nr 1605/2002⁽¹⁾, art. 106 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (EU, Euratom) nr 966/2012⁽²⁾ i art. 136 ust. 1 lit. c) ppkt v) rozporządzenia (EU, Euratom) nr 2018/1046⁽³⁾.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia domniemania niewinności i odwrócenia ciężaru dowodu.

— Oprócz tego, że zaskarżona decyzja nie dokonuje właściwej kwalifikacji „poważnego wykroczenia zawodowego”, to skarżąca podnosi, iż ciężar udowodnienia zarzutów spoczywa na pozwanej, gdyż skarżąca jest niewinna, dopóki nie udowodni się jej winy.

3. Zarzut trzeci dotyczy błędu w ocenie okoliczności faktycznych i oczywistego braku poważnego wykroczenia zawodowego, w szczególności określonego w art. 136 ust. 1 lit. c) ppkt v) rozporządzenia (EU, Euratom) nr 2018/1046 (co w każdym razie stanowi oczywisty błąd), a także braku zgodności z prawem raportu OLAF-u i zaskarżonej decyzji.

— Skarżąca zdecydowanie kwestionuje twierdzenia Komisji i wniosok na temat wykroczenia zawodowego oraz utrzymuje, że nie usiłowała pozyskać ani nie pozyskała poufnych informacji związanych ze swoimi projektami. OLAF i DG NEAR rażąco błędnie odczytały okoliczności faktyczne, przeinaczyły dowody przedstawiane przez skarżącą i wyciągnęły błędne wnioski prawne w związku z tymi okolicznościami i dowodami.

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia obowiązku staranności i dobrej administracji zawartego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Skarżąca podnosi, że pozwana nie działała z należytą starannością zarówno jeśli chodzi o prowadzenie dochodzenia OLAF-u, jak i decyzję DG NEAR.

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa do obrony.

— Skarżąca podnosi, że w czasie wizytacji przez OLAF w siedzibie skarżącej nie wskazano jasno, iż skarżąca jest postrzegana/określana jako osoba objęta dochodzeniem. Skarżąca po raz pierwszy zorientowała się, że uznaje się ją za osobę objętą dochodzeniem w wyniku doręczenia podsumowania okoliczności faktycznych. Skoro OLAF uznawał skarżącą za osobę objętą dochodzeniem, to jest tym bardziej niezrozumiałe, dlaczego zarząd skarżącej nie został przesłuchany w czasie dochodzenia prowadzącego do podsumowania okoliczności faktycznych.

6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia.

— W niniejszej sprawie pozwana oskarża skarżącą o usiłowanie pozyskania poufnych informacji, lecz nie wskazuje danych informacji ani konkretnych okoliczności uzasadniających kwalifikację prawną jako „poważnego wykroczenia zawodowego”. Skarżąca nie jest więc w stanie zrozumieć zaskarżonej decyzji i w pełni skontrolować jej zgodności z prawem, a także ustalić, czy informacje rzeczywiście były poufne oraz dostarczyć dowodów, że były one jednak publicznie dostępne dla wszystkich potencjalnych konkurentów.

— Pozwana nie wyjaśniła również w ocenie skarżącej, dlaczego zarzucane wykroczenie, o ile zostanie ono wykazane (*quod non*), należałoby uznać za poważne w świetle okoliczności sprawy. Sankcja publicznego ogłoszenia wykluczenia również nie jest jej zdaniem właściwie uzasadniona.

7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do sankcji wykluczenia i jego publicznego ogłoszenia.

- Skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła prawo poprzez naruszenie zasady proporcjonalności przy ocenie kryteriów uzasadniających sankcję wykluczenia. Ponadto twierdzi, tytułem ewentualnym, że gdyby okoliczności należało uznać za poważne wykroczenie zawodowe (*quod non*), sankcja wykluczenia na 18 miesięcy z jego ogłoszeniem jest nieproporcjonalna w świetle konkretnej oceny kryteriów określonych w art. 136 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2018/1046.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 248, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012 L 298, s. 1).

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2021 r. – CCTY Bearing Company / EUIPO – CCVI International (CCTY)

(Sprawa T-176/21)

(2021/C 206/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: CCTY Bearing Company (Zhenjiang, Chiny) (przedstawiciel: adwokat L. Genz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: CCVI International Srl (Vicenza, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „CCTY” – unijny znak towarowy nr 11 550 886

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 lutego 2021 r. w sprawie R 779/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w toku postępowania odwoławczego i postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 71 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 27 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;